

Evenimente din timpul domniei lui David - 21:1-24:25 -

Pășesc cu smerenie în această ultimă secțiune a cărții și cu următoarele gânduri în inimă. În cap. 8-10 din 2 Samuel, autorul ne prezintă apogeul lucrării lui David. Acest apogeu este în primul rând unul de natură spirituală. Ne aducem aminte că aceste trei capitole: 8-10 evidențiază echilibrul minunat dintre dreptate și bunătate din inima lui David. El este deopotrivă agentul dreptății și bunătății lui Dumnezeu pe pământ. David, om după inima lui Dumnezeu reflectă caracterul fascinant al unui Dumnezeu deopotrivă drept și plin de îndurare. Acest lucru ne aduce aminte de Exod 32-34. În această secțiune, Moise este tulburat cu privire la reacțiile lui Dumnezeu față de popor. Pe de o parte, Moise se îngrozește de mânia arzândă a lui Dumnezeu care vrea să nimicească întreg poporul care păcătuisese cu vițelul de aur într-o clipită, iar pe de altă parte este uimit de disponibilitatea Domnului de a Se îndura de popor și de a-l ierta. El nu mai înțelege ce se întâmplă și are această dilemă: cum poate același Dumnezeu să nimicească cu atâta hotărâre și să ierte cu atâta generozitate? În cele din urmă care a fost cea mai mare dorință din inima Domnului: să nimicească sau să ierte poporul? Poate una din cele două dorințe a fost doar simulată? Cu aceste frământări, Moise se apropie de Domnul și-i face una din cele mai frumoase cereri din întreaga Scriptură: „*Arată-Mi căile Tale. Atunci Te voi cunoaște și voi căpăta trecere înaintea Ta! Arată-Mi slava Ta!*”. Dumnezeu îl așează pe o stâncă, îl acoperă cu mâna Sa, trece pe lângă el și-i rostește Numele Domnului: „*Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până în al treilea și al patrulea neam.*” (Exod 34:6-7).

Domnul îi descoperă slava Sa, taina caracterului Său. Moise înțelege că atât dreptatea, cât și dragostea fac parte din esența caracterului Său, și că nici una din dorințele lui Dumnezeu nu este simulată sau mai puțin reală. Dumnezeu nu a jucat teatru: El a vrut să nimicească, și a vrut și să mântuiască. Dreptatea și îndurarea Sa coexistă în Sine într-un echilibru și într-o armonie perfectă. Și Moise a mai înțeles că dorința cea mai mare a Domnului este aceea de a mântui și nu de a nimici. El este mai întâi un Dumnezeu plin de îndurare și apoi un Dumnezeu al judecății. Aceste lucruri sunt foarte greu de înțeles în profunzimea lor. Iată că Moise, la 80 și ceva de ani, după minunile din Egipt, după darea Legii și după primirea poruncilor pentru Cortul Întâlnirii, încă nu deslușea această taină a dreptății și îndurării lui Dumnezeu. Dar Domnul îi arată slava și Moise începe să deslușească această taină. Dar iată că David, într-un alt moment al revelației ajunge mai repede pe Sinaiul cucerit de Moise la 80 și ceva de ani. La 40 și ceva de ani (cap. 8-10 din 2 Samuel), David ajunge pe Sinaiul de altă dată și pătrunde în misterul tainei dreptății și îndurării lui Dumnezeu. Dar după păcatul cu Bat-Șeba observăm aceste dezechilibru din via-a lui David în

gestionarea harului și dreptății în Israel. Înțelegem că păcatul cu Bat-Șeba l-a azvârlit de pe Sinaiul cunoașterii tainei caracterului lui Dumnezeu. David a pierdut acest Sinai, și înțelegem că această a fost cea mai mare pierdere și cea mai dureroasă consecință a păcatului său. Marea întrebare care se naște este: a mai revenit David pe acest Sinai. În cap. 20, după peste 10 ani de la comiterea păcatului, după ce a sorbit pedeapsa Domnului, îl vedem încă pe David schiopătând, și ne dăm seama că Sinaiul de altă dată încă este departe de el. Dar această întrebare mă urmărește: oare a mai revenit David pe Sinai? Și cu această întrebare pășesc în ultima secțiune din carte. Poate voi găsi acest răspuns aici, sau poate această secțiune urmărește altceva. Dar ce altceva ar putea urmări? În 1 Samuel am înțeles că Dumnezeu lucrează prin lideri, că cheia succesului unui lider este smerenia și că această se zidește în inima cuiva în mulți ani și în cuptorul de foc al încercărilor. Apoi, după ce ne-am minunat de cum pregătește Domnul un lider, în 2 Samuel 1-10 am admirat liderul în acțiune și am înțeles fișa postului acestuia: el este în primul rând un model, el trebuie să vegheze asupra inimii sale să nu se îngâmfe și asupra inimii poporului să nu-l idolatrizeze și să se ferească de capcana sprijinirii carului lui Dumnezeu, și el trebuie să fie deopotrivă agentul îndurării și dreptății lui Dumnezeu, oglindind în faza specifică din planul lui Dumnezeu minunatul caracter al acestuia. Apoi, în 2 Samuel 11-20 ne-am îngrozit de vulnerabilitatea oricărui lider, dar mai ales de cât de grave sunt consecințele păcatului unui lider care se regăsesc în personalitatea sa, în familia sa, în împărăția sa și în neamurile din jur. Deși păcatul este iertat, el are consecințe. Mângâierea este însă că pedeapsa Domnului are un rol mântuitor și că Domnul folosește consecințele păcatului pentru a aduce vindecare în inimile mutilate de păcat. Cu toate acestea, cap.20 ni-l prezintă pe David încă schiopătând, și încă departe de înălțimile spirituale pe care le atinsese înainte de căderea în păcat. Tot în această secțiune înțelegem că eficiența unui lider este dată de echilibru cu care administrează dreptatea și harul în împărăția sa.

Tabloul pare complet. Oare ce ne rezervă însă ultima secțiune a cărții? Ne va vorbi într-adevăr de Sinaiul pierdut sau despre altceva? Cum își va încheia autorul acest mare curs de leadership? Cu aceste frământări pășesc cu smerenie în ultima secțiune din carte. Vom analiza cu atenție fiecare tablou în parte și apoi vom încerca să descoperim legăturile dintre aceste tablouri.

În **primul tablou**, autorul ne prezintă o foamete de trei ani. Nu știm exact când a avut loc această foamete. Autorul ne spune doar că a avut loc: „*pe vremea lui David...*”. Autorul nu pare interesat să precizeze dacă această foamete a avut loc înainte sau după păcatul cu Bat-Șeba. Acest lucru ne sugerează că nu ne mai aflăm în secțiunea care subliniază în mod direct consecințele păcatului cu Bat-Șeba care pare să se fi terminat în cap. 20. Conform promisiunilor din Deuteronom (vezi binecuvântările și blestemele din cap. 27-28 din Deuteronom) foametea în Israel era un semn clar al pedepsei lui Dumnezeu din pricina păcatului. Era ca un semnal de alarmă: Dumnezeu ne pedepsește din pricina păcatului. David, într-adevăr întrebă pe Domnul și află răspunsul. Dar oare răspunsul a întârziat trei ani, sau David a întârziat trei ani să întrebe pe Domnul. Probabil, a doua variantă este cea plauzibilă. Iată, se pare că David era într-un somn spiritual și reacționează cu întârziere. Nu știm când a avut loc această foamete, dar reacția lui David ne sugerează că era în perioada în care

discernământul lui era încă afectat de păcatul cu Urie-Hetitul. Este foarte interesant răspunsul lui Dumnezeu care pare a fi foarte prompt: *„Din pricina lui Saul și a casei lui sângeroase, pentru că a ucis pe Gabaoniți este foametea acestea.”* Dreptatea lui Dumnezeu se înalță până la ceruri. Genocidul inițiat de Saul avusese loc cu mult timp în urmă. Saul murise de mult. Și iată că totuși, Dumnezeu aduce o pedeapsă în Israel din pricina păcatului lui Saul. Deși Saul este mort de mult, consecințele faptelor sale încă se abat asupra națiunii pe care el a condus-o. Dar Saul nu fusese pedepsit și omorât în luptă sub judecata aspră a lui Dumnezeu? De ce mai plana mânia lui Dumnezeu asupra națiunii Israel? Cred că răspunsul pe care ni-l sugerează întreg pasajul este că și mulți din fiii lui Saul participaseră la genocid și rămăseseră nepedepsiți. Într-adevăr, Domnul nu spune că foametea este doar din pricina lui Saul, ci din pricina lui Saul **și a casei lui sângeroase**. Omorârea copiilor pentru păcatele părinților era un lucru împotriva Legii. Și este important să sesizăm că nu doar Gabaoniții au propus acest lucru, ci Însuși Dumnezeu a fost de acord și s-a potolit față de țară după omorârea fiilor lui Saul. Dacă fiii lui nu participaseră la genocid, ei se putea delimita de păcatul tatălui lor prin pocăință pentru păcatele familiei din care făceau parte și prin jertfă. Într-adevăr, conform Legii orice vărsare de sânge atrăgea mânia lui Dumnezeu împotriva națiunii: *„Să nu pângăriți țara unde veți fi, căci sângele celui nevinovat pângărește țara.”* (Numeri 34:33). Sângele celui nevinovat striga din pământ către ceruri asemenea sângelui lui Abel. Textul din Numeri 34 ne arată și cum se face ispășirea pentru a abate mânia lui Dumnezeu de peste țară: *„dacă un om omoară pe cineva, ucigașul să fie omorât, pe mărturia martorilor. Un singur martor nu va fi de ajuns ca să fie osândit cineva la moarte. Să nu primiți răscumpărare pentru viața unui ucigaș vinovat de moarte, ci să fie pedepsiți cu moartea. Să nu primiți răscumpărare pentru cel ce trebuie să fugă în cetatea lui de scăpare, ca să se întoarcă să locuiască în țară până la moartea preotului.....și ispășirea sângelui vărsat în țară nu se va putea face decât prin sângele celui ce-l va vărsa.”* (34:30-33).

Erau doar două excepții când crima putea fi ispășită altfel:

1. **Prima excepție** o reprezintă chiar modalitatea prin care a fost iertat David. David a comis crimă. Dar el a fost iertat și păcatul a fost ispășit pe baza pocăinței lui și pe baza mărturiei profetului Natan care a primit direct de la Domnul vestea posibilității iertării lui David. Deci când Domnul vedea disponibilitatea pocăinței din inima criminalului (ceea ce era un lucru foarte rar), El putea trimite pe profeții Săi pentru a anunța o iertare specială.
2. **A doua excepție** o reprezenta situația când criminalul nu era cunoscut. Pentru această situație, poporul evreu trebuia să împlinească un întreg ritual, pe care îl avem descris în Deut.21:1-9. Dar dacă criminalul era cunoscut și Domnul nu iniția o grațiere, atunci singura modalitate prin care trebuia ispășit păcatul era prin uciderea celui ce a vărsat sânge nevinovat.

Saul murise în bătălia cu Filistenii. De ce mai plana vinovăția asupra lui Israel? Descoperim câteva legiități extrem de importante. Mai întâi suntem uimiți de dimensiunea comunitară a planului lui Dumnezeu. Deși Saul era cel care păcătuse, pedeapsa s-a abătut asupra întregului Israel. Israel era și el părtaș la acest păcat, fie în mod direct, fie în mod indirect. În mod cert, armata a fost implicată în exterminarea Gabaoniților. Apoi, Israel trebuia să ia atitudine într-un fel sau altul față de această fărâdelege. Cel puțin, după ce David s-a suit la tron, trebuia făcut ceva. Nu știm cât timp a trecut de la genocidul inițiat de Saul și foametea care s-a abătut peste Israel. Este posibil ca foametea să se fi abătut mai cu seamă asupra următoarei generații. Atunci, înțelegem că fiecare generație primește o moștenire a păcatului ispășit, pe care trebuie să o soluționeze. Ne aducem aminte de Amaleciți, care au fost pedepsiți pentru că au atacat pe Israel în pustie după câteva sute de ani. Generația care a degustat pedeapsa a trăit în același spirit ca părinții lor și nu a condamnat păcatele acestora, nu s-a preocupat de soluționarea moștenirii păcatelor neispășite. Dumnezeu nu se raportează doar la indivizi, doar la comunități, doar la generații, ci chiar la națiuni în dinamica și evoluția lor pe scena istoriei. Fiecare om trebuie să-și asume apartenența la națiunea în care s-a născut, la comunitatea în care trăiește și să fie conștient de moștenirea pe care o primește. El nu poate spune: „Ce treabă am eu cu păcatele părinților mei de acum câteva sute de ani?”. El trebuie să își smerească sufletul, să condamne păcatele părinților, să trăiască astfel, să caute reconcilierea cu națiunile și comunitățile nedreptățite de strămoși. Avem în Scriptură frumoase exemple a unor oameni ai lui Dumnezeu care și-au asumat apartenența la un neam păcătos și și-au smerit sufletul, și au căutat îndurarea lui Dumnezeu. Neemia (vezi Neemia cap.1), Daniel (vezi Daniel cap.9) și Ezra (vezi Ezra cap.9) sunt niște exemple vrednic de urmat. Revenind la păcatul lui Saul, ne punem întrebarea: cum ar fi trebuit să reacționeze Israel pentru a ispăși păcatul și pentru a evita foametea? Să își smerească sufletul, să aducă jertfe de ispășire, să caute reconcilierea cu Gabaoniții, să pedepsească pe cei care au luat parte la genocid, și în special pe inițiatorii acestuia. Se pare că Israel nu a avut o astfel de reacție nici după îndepărtarea de la tron a casei lui Saul. Domnul îi atenționează prin foamete că păcatul față de Gabaoniți nu a fost ispășit încă. Soluția propusă de Gabaoniți este acceptată de Domnul. De aici înțelegem că și mulți din fiii lui Saul au fost purtați de acest spirit naționalist și șovin și au participat la genocid. Domnul îi spune lui David: „*Din pricina lui Saul și casei lui sângeroase...*” dacă foametea este trimisă în perioada de somnolență a lui David, identificăm un nou context prin care Domnul vrea să îl trezească pe David și să îl constrângă să ia atitudine. Ne aducem aminte că marea slăbiciune pe care o dezvoltă David după păcatul cu Urie este dificultatea cu care ia atitudine față de cei ce păcătuiesc. În acest context David este constrâns de situație să pedepsească pe fiii lui Saul. David are grijă însă să își respecte jurământul față de Ionatan.

Urmașii lui Saul au fost spânzurați pe munte, înaintea Domnului. Rițpa, mama a doi dintre cei uciși, a stat lângă cei spânzurați zi și noapte pentru a păzi trupurile de animale și păsări. Autorul ne spune că a stat de la începutul seceratului până a căzut ploaie din cer. Dacă expresia „a căzut ploaie din cer” ar semnifica începutul sezonului ploios, atunci înseamnă că ea a stat acolo destul de multă vreme. Unele comentarii sugerează că iar ar fi rămas acolo din aprilie până în octombrie, adică în toată perioada recoltei. Nu știi exact cât a stat Rițpa, dar textul ne sugerează că a stat acolo multă vreme. David aude ce se întâmplă, și ca trezit din

somn, poruncește luarea și înmormântarea trupurilor fiilor lui Saul. David și-a adus aminte probabil de porunca din Lege care spune: „*dacă se va omori un om care a săvârșit o nelegiuire vrednică de pedeapsa cu moartea, și l-ai spânzurat de un lemn, trupul lui mort să nu stea noaptea pe lemn; ci să-l îngropi în aceeași zi, căci cel spânzurat este blestemat înaintea Domnului și să nu spurci țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul, Dumnezeul tău.*” (Deut.21:22-23).

David se pare că a uitat și de această poruncă. Ce mi se pare cel mai interesant din acest pasaj este că autorul semnalează că Domnul a fost potolit față de țară nu după spânzurarea fiilor lui Saul, ci după înmormântarea lor. Învățăm o lecție foarte importantă: pedepsirea celui vinovat aduce ispășirea și pace în țară doar dacă pedeapsa însăși respectă legile divine. David a înfăptuit pedeapsa fără să respecte poruncile divine. Acest tip de pedeapsă nu a adus pacea cu Dumnezeu. Doar după ce pedeapsa însăși a respectat instrucțiunile divine, Dumnezeu a devenit binevoitor față de țară. Nu poți ispăși un păcat prin încălcarea unei alte legi a lui Dumnezeu. Dumnezeu este sfânt și drept și nu poate fi batjocorit. Nu doar a face dreptate contează, ci și cum faci dreptate are o la fel de mare importanță. Pedeapsa pentru a putea fi primită trebuie să reflecte caracterul lui Dumnezeu.

Sunt atâtea lucruri pe care le putem învăța din acest capitol: moștenirea pe care o lăsăm generațiilor ce vine, responsabilitatea comunitară a fiecăruia, legăturile dintre generații, reconcilierea dintre națiuni, ispășirea păcatului strămoșilor, modalitatea în care se înfăptuiește dreptatea, experiențele pe care ni le dă Dumnezeu pentru a ne trezi din somn. Este însă dificil să îmi dau seama care este tema centrală pe care vrea să o sublinieze autorul și cum se armonizează aceasta cu celelalte pasaje. Un posibil element de legătură este acela al somnolenței spirituale a lui David și al tratamentului pe care îl aplică Dumnezeu pentru a aduce vindecare în sufletul lui. Le fel cum a făcut cu Bat-Șeba, parcă la fel face și acum Dumnezeu și îl constrânge pe David să ia atitudine și să inițieze pedeapsa cu moartea, să fie un agent al răzbunării lui Dumnezeu. Dacă aceasta este legătura intenționată de autor, atunci prima parte a cap.21 ar trebui inclusă în secțiunea 11-22. Rămâne să studiem și celelalte pasaje de la sfârșitul cărții și apoi să revenim asupra înlănțuirii logice a ideilor teologice.

Un **al doilea tablou** ar fi constituit din următorul pasaj, care este despre câțiva din vitejii lui David. Este un pasaj în care David este pus în umbră, și în care strălucesc oștenii lui. Nu știm exact când și de ce a izbucnit din nou războiul cu Filistenii. Dar nu acest lucru pare să fie în atenția autorului, deși am putea emite ipoteza că războiul din partea Filistenilor poate fi o consecință a perioadei de întuneric spiritual străbătută de Israel în cap.10-22. Slăbirea spirituală a poporului Israel a dus mereu la întărirea puterii vecinilor și la izbucnirea de războaie cu aceștia. Oricum aceste războaie au avut loc cel mai probabil când David era bătrân. În versetul 15 ni se spune că David era obosit, iar alte traduceri folosesc termenul „epuizat”. Deci, cel mai probabil David era în vârstă și probabil acesta a fost motivul pentru care a obosit. Dacă David când a păcătuit cu Bat-Șeba avea aproximativ 45 de ani, în cap 20 el are cu siguranță peste 55 de ani. David participa la război chiar dacă era înaintat în vârstă, și participarea nu presupunea doar prezența sa pe câmpul de luptă, ci și confruntarea directă cu vrăjmașii. David proceda astfel probabil din pricina experienței din cap.11. Toată căderea sa a început cu lene și cu refuzul de a mai merge la război. Ca unul, care a învățat această

lecție, David se avântă în luptă chiar dacă este înaintat în vârstă. Este un semn important al vindecării sale. Astfel, el obosește pe câmpul de luptă și este în pericol de moarte. Abișai îi salvează viața și slujitorii lui îl roagă să nu mai vină pe câmpul de luptă. David este așezat în umbră și strălucesc slujitorii lui. Primul care strălucește este Abișai care îl omoară pe Filisteanul care vroia să îlucidă pe David. Autorul precizează uciderea a patru din fiii lui Rafa de către slujitorii lui David. Fiii lui Rafa erau din fiii uriașilor și erau luptători fioroși și de temut. Ei erau simbolul puterii Filistenilor și prezența unuia dintre ei în oștire era mai ceva ca importanța unui tanc într-o armată din zilele noastre. Autorul ne oferă și detalii despre înfățișarea lor și despre armele lor pentru a înțelege cât de dificil era de ucis un asemenea viteaz. Observ faptul că aceste biruințe sunt descrise de autor astfel încât să ne amintim de isprăvile lui David și Ionatan de altădată. Unul din cei patru uriași poartă numele uriașului ucis de David altădată: Goliat din Gat, iar cel care îl ucide este Elhanan, fiul lui Iaare-Oreghim din Betleem. Nu se poate să nu ne aducem aminte de David din Betleem care mai de mult l-a răpus pe fiorosul Goliat. Despre un alt uriaș autorul ne spune că a batjocorit pe Israel. Iar ne aducem aminte de Goliat. Cel care îl ucide este Ionatan, fiul lui Șimea, fratele lui David. Ne aducem aminte nu doar de Goliat, cât și de Ionatan de altădată, fiul lui Saul, prin care Domnul a adus o mare victorie împotriva filistenilor. Oare de ce precizează autorul aceste detalii care ne fac să facem o paralelă cu isprăvile tânărului David și tânărului Ionatan? Este ca și cum Domnul ne-ar spune: Eu ridic noi viteji pentru fiecare generație. Ionatan a murit, și David a îmbătrânit, dar Eu ridic un alt tânăr din Betleem și un alt tânăr pe nume Ionatan care vor face isprăvi la fel de mari.

Este evident faptul că autorul vrea să îi înalțe pe slujitorii lui David. Pasajul începe cu versetul: „*David s-a pogorât **cu slujitorii lui** și s-a luptat împotriva Filistenilor.*”, și se încheie cu următoarele cuvinte: „*Acești patru oameni erau copiii lui Rafa născuți la Gat. Au pierit uciși de mâna lui David și **a slujitorilor lui.***” Slujitorii lui au o temere: „*Atunci oamenii lui David i-au jurat zicând:*” *Să nu mai ieși cu noi la luptă, ca să nu stingi lumina lui Israel.*” Cât de justificată era temerea lor? Ei erau conștienți de ce reprezenta David pentru națiune. Chiar dacă David îmbătrânise și nu mai putea lupta ca în tinerețe, cu toate acestea el era considerat lumina lui Israel. Nu cred că autorul vrea să indice o atitudine idolatră față de David. Este mai degrabă o atitudine realistă. David era salvatorul și unificatorul națiunii, era cel, prin care Domnul dăduse mari izbăviri lui Israel, și l-a înălțat pe Israel printre națiuni. David era simbolul speranței lui Israel și un model pentru tot Israelul. Nici autorul nu vrea să minimalizeze importanța lui David. În ultimul verset el ar fi putut preciza că cei patru uriași au pierit de mâna slujitorilor lui David. Totuși, el precizează că au pierit **de mâna lui David** și a slujitorilor lui. Deci, chiar dacă în acest pasaj strălucesc slujitorii lui David, acesta continuă să strălucească în continuare și, deși nu este prezent pe câmpul de luptă el este considerat de slujitorii lui „lumina lui Israel”, și autorul însuși îl consideră cheia victoriilor asupra Filistenilor. Este un pasaj foarte interesant: pe de o parte, David este pus în umbră, și strălucește credințioșia lui Dumnezeu de a ridica viteji în fiecare generație, iar pe de altă parte David rămâne lumina lui Israel și este subliniată legătura dintre David și slujitorii lui. Nu David a adus victoria, nici slujitorii nu sunt cei ce au adus victoria. Iar autorul subliniază de două ori că victoria a venit prin mâna lui **David și a slujitorilor lui**. Întrezărim legătura dintre lider și echipa sa de viteji. Un lider singuratic nu poate realiza

nimic. Fără o echipă de viteji este fără putere și fără impact. De aceea, orice lider trebuie să fie preocupat să crească viteji în jurul lui și când el va îmbătrâni să nu uite de credințioșia lui Dumnezeu de a ridica noi viteji în fiecare generație. El trebuie să nu desconsidere tinerețea, ci să conlucreze cu Domnul și să dea șansa afirmării și să investească în cei tineri. Pe de altă parte, o echipă fără lideri ca David nu poate realiza mare lucru. În ciuda faptului că îmbătrânise, David rămâne lumina lui Israel. Vitejii cei tineri realizează mari isprăvi, ca isprăvile sale din tinerețe. Cu toate acestea, ei nu-i pot lua locul și nimeni dintre vitejii numiți nu au realizat cât a realizat David pentru Israel. Vitejii, ori cât de viteji ar fi, au nevoie de un lider încercat ca David.

Nu îmi dau încă seama care este rolul acestui pasaj în expoziția tablourilor de la sfârșitul lui 2 Samuel. Sesizez că ar putea fi o legătură cu primul tabloul din cap.21, în ce privește legăturile dintre generații. Dacă în 21a înțelegem că orice nouă generație primește o moștenire a păcatului neispășit a vechii generații, în 21b observăm cum strălucește credințioșia lui Dumnezeu în a ridica viteji în fiecare nouă generație. El nu este în criză niciodată. El va avea mereu vitejii Lui.

Capitolul 22 ne prezintă un **al treilea tablou** – o cântare de laudă scrisă de David după ce a fost izbăvit din mâna vrăjmașilor lui și din mâna lui Saul. Nu știm exact când a fost scris acest psalm, dar este posibil să fie scris înainte de păcatul cu Bat-Șeba. Nu știu nici de ce autorul inserează acest psalm la sfârșitul cărții Samuel. Vom analiza mai întâi conținutul acestui psalm. Structura psalmului este următoarea:

- V.2-4 **Introducere:** Domnul este stâncă și Izbăvitorul meu!
- V.5-7 **Situația de criză:** În ziua strâmtorării am strigat către Domnul!
- V.8-19 **Descrierea ajutorului lui Dumnezeu:** Dumnezeu Însuși, în toată măreția Lui, S-a sculat și m-a izbăvit cu puterea Lui!
- V. 20-28 **Motivul izbăvirii:** Dumnezeu mi-a răsplătit după nevinovăția mea!
- V.29-46 **Succesele și înălțarea din prezent sunt atribuite tot Domnului!**
- V. 47-51 **Concluzie:** Domnul este cel vrednic de laudă!

Psalmul este foarte structurat, asemenea unei predici alcătuită cu mare atenție. În prima parte a psalmului, David își anunță tema cântării. Introducerea îl declară pe Domnul sursa oricărei izbăviri. David se declară în totală dependență de Domnul și îl declară pe Domnul ca singurul mântuitor. David este ancorat în planul cel nevăzut și nu vede izbăvirea ca venind din puterile sale, din partea oamenilor și nici nu o pune pe seama norocului sau a

întâmplării. Pentru a întări acest lucru Domnul este numit: stâncă (de două ori), cetățuie, izbăvitor, adăpost, scut, putere, turnul cel înalt, scăpare, mântuitor în doar 2 versete. David este atât de convins că doar Domnul este izbăvirea și vrea să înalțe cu atâta hotărâre acest adevăr, încât întărește acest lucru de 10 ori în doar două versete. Este interesant că termenul „stâncă” este repetat de două ori, și apoi de mai multe ori pe parcursul psalmului. Pare metafora favorită a lui David. Ne amintim că atunci când David fugea de Saul, deseori se ascunde pe înălțimile stâncilor. Acest lucru nu este întâmplător. Este ca și cum David ne-ar comuta atenția de pe elementul vizibil care părea cheia izbăvirii sale pe Domnul cel nevăzut care reprezintă adevărata sursă a mântuirii. Dacă David repetă acest adevăr așa de mult, înseamnă că este un adevăr care este greu primit de mintea omenească. Cum a așezat Domnul acest adevăr în mintea lui David? Răspunsul la această întrebare vine în următoarea parte a psalmului: Domnul a zidit acest adevăr în inima lui David prin intermediul situațiilor de criză. Acest psalm detaliază discuția pe care am avut-o când am studiat 1 Samuel cap.23. El explică, cum zidește Domnul smerenia în inima unui lider prin intermediul situațiilor de criză. Omul se naște sub robia vizibilului și cu sâmburele îndumnezeirii în el. El, prin natura sa, vede izbăvirea ca venind fie din partea oamenilor, fie prin propriile sale puteri. El nu vede dincolo de cortina vizibilului, de aceea, se mândrește și își idolatrizează semenii, și nu-L mai laudă pe Domnul. Pentru ca mintea bolnavă a omului să primească acest adevăr atât de simplu „Domnul este sursa oricărei izbăviri!”, este nevoie de un îndelung tratament. Acest tratament presupune situații de criză în care puterea noastră sau ajutorul semenilor nu pot face nimic. În acele momente, este evident că ajutorul poate veni doar de sus. Cu cât situația de criză este mai mare, cu atât acest adevăr strălucește mai mult. Situația de criză în care l-a așezat Domnul pe David a fost cât se poate de mare: *„Căci valurile morții mă înconjuraseră, șuvoaietele nimicirii mă înspăimântaseră, legăturile mormântului mă înconjuraseră, lațurile morții mă prinseseră.”* Confruntarea cu o moarte iminentă este una din cele mai dificile situații de criză prin care poate trece omul. David recunoaște că s-a temut, că s-a înspăimântat. Frica a fost o trăire normală, chiar benefică. Dacă nu ar fi apărut frica, unde ar mai fi fost situația de criză? Dar David nu s-a lăsat copleșit sau paralizat de frică, ci a strigat către Domnul. Nu a strigat la sine sau către oameni, căci ajutorul acestora era de prisos. Criza era așa de mare, încât era evident că ajutorul putea veni doar de la Domnul.

Poate cea mai frumoasă parte a acestui psalm este aceea care descrie cum a perceput David ajutorul venit de sus. În mod cert, David folosește metafora pentru a descrie ajutorul ceresc. Este interesant că aceste metafore îl prezintă pe Însuși Dumnezeu părăsindu-și tronul și cerul, încălecând pe un heruvim, venind în ajutorul lui David și întinzându-i mâna. David putea descrie altfel ajutorul, putea să prezinte pe Domnul care stă pe scaunul lui de domnie în ceruri și trimițând pe îngerii să îl salveze. Dar David nu face acest lucru. Aceasta nu înseamnă că Domnul nu se folosește și de îngeri pentru a aduce izbăvirea, dar David vrea să sublinieze că Domnul Însuși S-a implicat cu toată ființa în salvarea sa. David îl percepe pe Domnul ca fiind atât de preocupat de salvarea sa și ca implicându-se direct pentru a o înfăptui. Salvarea lui David era pe lista de priorități a Domnului. Astfel, acesta, se ridică de pe tron părăsește cerul și vine spre David pentru a-i întinde mâna. Ce imagine frumoasă! Domnul nu a dat doar o poruncă unui înger și apoi și-a văzut de treburile Împărăției. Salvarea lui a fost așa de importantă, încât El Însuși a coborât la David și a luat parte la întregul proces al salvării lui.

David uită în mod intenționat să-i pomenească pe îngerii. El vrea să înțelegem că, dincolo de tot felul de intermediari și mijloace folosite de Domnul (ca de exemplu vestea primită de Saul că filistenii au intrat în țară – vezi 1 Samuel cap.23), Domnul este adevărata sursă a oricărei izbăviri, și că El este 100% preocupat și ia parte la întregul proces al salvării. Un alt lucru care mă impresionează din descrierea lui David este măreția și puterea Domnului. David a cunoscut în procesul salvării puterea și măreția Domnului. Domnul nu este doar dornic să ne salveze și ia aminte la rugăciunile noastre, ci are și puterea să o facă. El nu doar că vrea să ne vină în ajutor, dar și poate face. Sună a truism: Domnul este puternic și măreț. Dar pentru mintea robită de vizibil și copleșită de amenințările unei situații de criză acest adevăr este învăluit de îndoială. David a descoperit prin experiențele sale și prin necazurile sale puterea și măreția Domnului, și acum o poate descrie folosind niște metafore extraordinare. David percepe salvarea sa ca fiind un moment extrem de important în planul lui Dumnezeu și intervenția divină are consecințe peste întregul pământ: *„Fundul mării s-a văzut, temeliele pământului au fost descoperite, de mustrarea Domnului, de vuietul suflării nărilor Lui.”*

Partea controversată a acestui psalm, este pentru unii, modul în care David explică motivul salvării sale: *„căci am păzit căile Domnului, nu m-am făcut vinovat față de Dumnezeul meu. Toate poruncile Lui au fost înaintea mea, și nu m-am depărat de la legile Lui.”* Aceste versete ne fac în primul rând să ne gândim că acest psalm a fost scris înainte de păcatul cu Urie sau măcar că izbăvirea descrisă de David a avut loc înainte de acest păcat. Este adevărat că Însuși Domnul ne spune prin sfânta scriptură că David a păzit toate legile Lui și a trăit în ascultare cu excepția păcatului cu Urie-Hetitul – și aici sunt incluse probabil și toate consecințele aduse de acest păcat și care sunt descrise în cap.11-20 din 2 Samuel. Ne întrebăm bineînțeles unde este harul atunci și dacă nu cumva David propovăduiește mântuirea prin meritele omului? Nu voi insista asupra acestei discuții și probleme pe care am dezvoltat-o cu alte ocazii. Lucrurile sunt la fel de clare în Vechiul și Noul Testament. Mântuirea este prin harul nemeritat al lui Dumnezeu, dar acest har nu coboară peste toți ci doar peste cei ce cred. Credința este și ea un har, dar implică și alegerea omului. Credința autentică este dovedită printr-o viață de ascultare de Domnul. Nu este vorba despre o viață perfectă, ci despre o viață în care ne căim de orice păcat și în care dominantă este ascultarea de Domnul. Astfel, credința mântuitoare o pot numi în mod direct: cine se încrede în Domnul va fi mântuit, sau în mod indirect: cel ce ascultă de Domnul va fi mântuit. Dar este vorba despre unul și același lucru și așezat în contextul teologic mai larg al întregii Scripturi nu umbrește deloc harul lui Dumnezeu ci doar subliniază partea de responsabilitate a omului în procesul mântuirii. Mulți creștini nu înțeleg aceste lucruri și se miră de cuvintele din Noul Testament de genul celor din Predica de pe Munte: *„Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia tatălui Meu care este în ceruri...de aceea orișicine aude cuvintele mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă.”* Oare predică Mântuitorul mântuirea prin fapte? Nu, da la fel ca David, pune accentul pe dovada vie a unei credințe mântuitoare: o viață trăită în ascultare de Domnul. Observați că accentul nu cade nici măcar pe pocăință (care reprezintă de altfel tot un act de ascultare), ci pe păzirea poruncilor tatălui pe care El le-a descris în predica de pe munte. David este la fel de conștient ca Mântuitorul că mântuirea nu este necondiționată. Ea este condiționată de ascultarea omului de poruncile Domnului. David nu vede acest lucru ca pe un

merit. De aceea el pomenește de bunătatea lui Dumnezeu și de îndurarea Sa. Salvarea este un act al bunătății lui Dumnezeu, tocmai pentru că omul nu merită nimic. Dacă ar fi fost o simplă datorie pentru Domnul salvarea lui David, atunci nu s-ar mai fi vorbit de bunătatea lui Dumnezeu. Dar această bunătate se manifestă doar pentru cei curați și smeriți.

În următoarea parte a psalmului David subliniază rodul trecerii cu Domnul prin cuptorul de foc al încercărilor. Atunci când vrăjmașii lui erau mai puternici decât el, era cât se poate de clar că ajutorul putea veni doar de la Domnul. Dar acum David era înălțat sus de tot, era împărat peste Israel și era înconjurat de o mulțime de viteji. Dacă în situația de criză, David se descrie pe sine pasiv, și contemplând salvarea divină, în ultima parte a psalmului, el este activ și se avântă cu putere în luptă. Este atât de frumos că David nu a uitat lecția dependenței de Dumnezeu pe care a învățat-o în situația de criză. Și chiar dacă în prezent, nu mai este într-o situație de criză și el participă cu toată ființa pentru propria-i izbăvire, el Îl recunoaște tot pe Domnul ca fiind singura sursă a izbăvirii. Toate succesele din prezent el le atribuie aceluiași Dumnezeu care în situația de criză S-a coborât din ceruri și l-a mântuit. El își recunoaște totala dependență de Domnul în toate acțiunile Sale și-L recunoaște ca și Izbăvitor pentru fiecare pas înainte. Astfel, Domnul îl călăuzește, îi face picioarele ca ale cerboacei, îl așează pe locuri înalte, îi deprinde mâinile la luptă, îi dă scutul și îl face mare, răpune vrăjmașii lui în luptă, îl scapă din neînțelegerile poporului său, îi supune popoarele! David învață de fapt trei lecții majore în cuptorul de foc al încercărilor descris în prima parte a psalmului. Prima este lecția dependenței totale de Dumnezeu, pe care am descris-o mai sus. A doua lecție este următoarea: deși Domnul este sigura sursă a izbăvirii, aceasta nu înseamnă că omul trebuie să fie pasiv și neparticipativ. Sunt situații, în care nu ai cu ce te implica și singurul lucru pe care îl poți face este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului, dar nu este așa tot timpul. David își făcea mereu partea lui. Îl vedem în a doua parte psalmului extrem de implicat în propria-i izbăvire. El participă cu toată puterea pentru a nimici vrăjmașii și a rămâne pe tronul lui Israel. A treia lecție este cea a curajului. A doua parte a psalmului ne prezintă și un salt al credinței în viața lui David. După ce i s-a descoperit puterea și credințioșia lui Dumnezeu în mijlocul cuptorului de foc al încercărilor, David este mai curajos și plin de încredere și este gata să facă împreună cu Domnul isprăvi mari. El este mai hotărât, mai curajos, mai plin de îndrăzneală: „*Cu Tine mă năpustesc asupra unei oști înarmate, cu Dumnezeul meu sar peste zid.*” Dumnezeu așteaptă de la noi ca, după ce am văzut puterea Lui în mijlocul unei încercări, să devenim mai curajoși în credință și să ne avântăm cu mai multă râvnă în bătăliile Sale.

Ultima parte a psalmului este și concluzia psalmului: Domnul este singurul izbăvitor, și de aceea, El este și singurul vrednic de laudă! În urma succeselor amănunțite de care a avut parte, David vrea să îl laude pe Domnul (nu pe sine!) printre popoare! David nu vrea să își însușească slava, ci vrea ca toată slava să fie doar a Domnului! El își scoate cununa și o aruncă înaintea tronului Slavei: „*De aceea Te voi lauda printre neamuri, Doamne! Și voi cânta spre slava Numelui Său!*”. David nu uită de mandatul preoției și știe că omul l-a înălțat nespun de mult pentru ca Numele Lui cel sfânt să fie înălțat peste popoare! Scrierea psalmului are în cele din urmă scopul de a comuta atenția poporului de pe sine, spre Domnul care l-a înălțat nespun de mult!

Cap. 23 începe tot cu o cântare. De această dată autorul precizează când anume a fost scrisă ea: „*Iată cele din urmă cuvinte ale lui David.*” Cântarea din cap.22 nu pare a fi scrisă la sfârșitul vieții. Ultimul verset din cântarea din cap.22 ne sugerează că ea ar fi scrisă după legământul Davidic. Și deci după cap.7 din 2 Samuel. Ne aducem aminte că am discutat faptul că în secțiunea 5-10 din 2 Samuel nu toate evenimentele sunt așezate în ordine cronologică și există și posibilitatea ca legământul Davidic să fie încheiat în ultimii ani ai domniei după ce Tirul a zidit lui David o casă de cedru. Dar este posibil că David să fi avut o altă casă tot din cedru din prima parte a domniei. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci cântarea din cap.22 ar putea fi așezată în contextul marilor biruințe din cap.8-10. Este evident faptul că David scrie cântarea din cap.22 într-un moment de înălțare și nu în contextele dificile descrise de autor în cap.11-20. Rămâne de văzut dacă acest psalm (Ps.18 de fapt) a fost scris înainte de cap.11 sau după cap.20. Eu personal înclin să cred că acesta a fost scris înainte de cap.11, în contextul unui măreț apogeu atins de David, deopotrivă spiritual și militar. Conținutul cântării din cap.23 întărește această interpretare. Știm din Samuel principalele evenimente din viața zbuciumată a lui David. În fața acestora, ne întrebăm curioși: oare care vor fi ultimele cuvinte ale lui David? David așează la sfârșitul ultimilor sale cuvinte un mesaj pe care l-a primit de la Însuși Domnul: „*cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să incolțească din pământ verdeața.*” David este marcat de o provocare pe care i-a făcut-o Domnul. Domnul, pentru a-l ajuta pe David să înțeleagă cât de importantă este funcția sa, și cât bine poate face lui Israel și întregului pământ dacă și-o împlinește în acord cu poruncile divine, îi face o măreață descoperire. Și în această descoperire îi aduce înaintea ochilor o metaforă așa de frumoasă legată de lumina dimineții. Astfel, David în fiecare dimineață, când ochii lui se scaldau în minunata lumină a dimineții își putea aduce aminte de această metaforă și era motivat ca și în acea zi să împărățească cu frică de Domnul. David avea mereu înaintea ochilor înălțimea spirituală despre care i-a vorbit Domnul. Ne întrebăm desigur dacă David a reușit să ajungă pe această înălțime. Probabil în cap.8-10 se afla acolo, sau cel puțin pe aproape. Dar căderea din cap.11 l-a aruncat de pe aceste înălțimi. Iar David la sfârșitul vieții scrie cu profundă tristețe: „*Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu....*”. Când vorbește despre casa lui, el are în vedere și pe fiii lui, dar cu siguranță și pe sine. El însuși s-a abătut de la frica de Domnul și el însuși a contribuit prin păcatul lui la tragedia spirituală a fiilor lui. În cap.21, David este numit lumina lui Israel de către slujitorii lui, iar în cap.22 David spune: „*Da, Tu ești lumina mea, Doamne! Domnul luminează întunericul meu!*”. Dar acum în cap.23 David nu se vede pe sine și pe casa lui ca fiind acea lumină binecuvântată a dimineții despre care a vorbit Domnul. Cu toate acestea David are o speranță. Speranța se leagă de legământul Davidic, despre care e conștient că este un har nemeritat de el sau de casa lui. Dar legământul este bine întărit și el va aduce mântuire și bucurie lui David. Legământul vorbește despre unul din fiii lui David care va avea o relație extraordinară cu Domnul, căruia Domnul îi va fi Tată. Acest fiu al lui David este Mesia Însuși. El va reuși să cucerească și să rămână pe înălțimea despre care i-a vorbit Domnul lui David. Ce nu a reușit să facă David, va face fiul lui. El va fi lumina lumii, lumina întregului pământ! Ultimele cuvinte ale lui David trădează deopotrivă tristețe și speranță. Tristețea este legată de falimentele personale și cele ale fiilor lui. Dar speranța are în vedere venirea lui Mesia care

lua testele picate de David și care în cele din urmă va desăvârși mântuirea lui David însuși. David nu se vede însă pe sine printre cei răi. El este sigur de iertarea și mântuirea sa, el cunoaște sfârșitul celor răi. El însuși a degustat din judecata lui Dumnezeu atunci când a ales calea celor răi. Cum însă el așteaptă mântuirea, și nu judecata: „*Nu va face El oare să răsară din el tot ce este spre mântuirea și bucuria mea? Dar cei răi...*”.

Următorul pasaj ne vorbește despre vitejii lui David. În cap.21, autorul ne-a oferit câteva relatări despre faptele de vitejie ale unora din slujitorii lui David. În a doua parte a cap.23 autorul ne oferă mai multe detalii despre cei mai de seamă viteji ai lui David. Unii spun că ar fi vorba doar de 30 de viteji și că avem 37 pentru că sunt menționați și unii care au murit (de exemplu Asael și Urie) și care erau probabil înlocuiți pentru a fi mereu 30 de viteji. Sunt și alte interpretări care nu insistă pe existența unui număr fix. Astfel, primii 6 viteji nu ar fi incluși în cei 30. Și atunci ar fi primii trei, apoi următorii trei și apoi încă 31, în total 37 de viteji în timpul domniei lui David. Indiferent de numărul exact al acestora, acest pasaj este extrem de important deoarece desființează mitul eroului solitar. David nu a fost un erou solitar. El și-a format cu ajutorul Domnului o echipă de viteji puternici. Cu ajutorul acestora și-a întărit domnia și a câștigat nenumărate războaie. Aceștia nu erau doar simpli războinici, ci erau și oameni ai credinței, prin care Domnul făcea reale minuni pe câmpul de luptă. Lista începe cu cei mai de seamă trei viteji. Autorul ne oferă detalii despre faptele lor de vitejie. Eleazar și apoi Șama stau de unii singuri în fața oștirii Filistenilor și o înving. Autorul subliniază de fiecare dată: „*Și Domnul a dat o mare izbăvire.*” Dumnezeu lucra prin acești viteji. Primul dintre ei, Ioșeb-Basșebeț, și-a învățit sulița peste 800 de oameni și i-a omorât pe toți odată. Acest lucru este posibil doar dacă îngerii luptau alături de el.

Vitejii lui David erau oameni neînfricați, plini de curaj, plini de încredere în Dumnezeu și foarte devotați lui David, gata să își riște viața pentru a împlini dorințele acestuia. Și erau mereu în fruntea oștirii și inspirau putere lui Israel dându-i curaj să se avânte în luptă. Te simțai bine să lupți alături de asemenea viteji. Este interesant că Ioab nu este prezent în listă. Apare în schimb unul din cei care purtau armele lui Ioab. Destul de ciudat, ca tocmai Ioab, marele lider militar să lipsească. Ar putea fi două interpretări. Este posibil ca această listă să cuprindă pe cei care s-au remarcat prin acte de vitejie deosebită și nu ca taticieni și strategii militari. Ioab era un strateg și lider militar excelent, și cu siguranță că era și un bun luptător. Dar este posibil să nu se fi ridicat la înălțimea acestora. Se pare că Domnul nu a făcut minuni prin Ioab. El era un om răz bunător și lipsit de caracter și astfel nu s-a putut ridica la înălțimea celor care se încredeau în Domnul. A doua variantă de interpretare susține că lista cuprindea pe cei care se încredeau în Domnul. Ei erau adevărații viteji ai lui Israel. Ioab, deși un luptător de temut, nu a fost inclus în listă din pricina caracterului său îndoielnic. Oricare din interpretare ar fi adevărată, este important să sesizăm că autorul însuși vrea să ne întrebăm de ce tocmai marele Ioab nu este trecut în lista vitejilor. El menționează în v.37 înadins că Țelec era unul din cei care purta armele lui Ioab. Absența lui Ioab din lista vitejilor ne oferă o lecție minunată. Nu este de ajuns să îți dezvolți cu pasiune darurile pe care le-a pus Domnul în tine. Trebuie să faci acest lucru, dar conlucrând cu El, punându-ți încrederea în El și spre slava Lui. Ioab nu a fost leneș și a devenit un lider militar de excepție. Cu toate

acestea, pe de o parte, performanțele sale au fost limitate de lipsa sa de credință, pe de altă parte caracterul său îndoielnic l-a exclus din lista adevăraților viteji ai lui Israel.

Cine nu și-ar fi dorit să facă parte din vitejii lui David? Meditez la relevanța acestei liste pentru ei atunci și acolo. Să nu uităm că Israel a fost chemat să poarte războaiele Domnului și pentru mult vreme încrederea în Domnul se manifesta prin participarea la război. Această listă a fost lăsată în Scriptură cu menirea de a inspira și de a stârni gelozia tinerilor lui Israel. Era o chemare pentru fiecare să persevereze în curaj și credință pentru a ajunge un mare viteaz în Israel. Domnul nu este sărac în daruri, ci el vrea să ridice cu credincioșie viteji în fiecare generație. El nu a iubit mai mult generația lui David, ci vrea să facă mari isprăvi prin fiecare generație. Atât tinerii din vremea lui David cât și cei ce au urmat puteau citi din Sfintele Scripturi despre faptele vitejilor lui David și puteau fi provocați să calce pe urmele lor. Dumnezeu a adus prin David o mare trezire spirituală în Israel și prin David Israel a împlinit mandatul primit de Iosua. Domnul a avut un plan cu David și cu Israel. Dar tocmai pentru că Domnul a avut un plan pentru această perioadă din istorie, nu l-a ridicat doar pe David ci și pe vitejii lui. Fiecare s-a născut în diferite seminții din Israel, unii chiar în afara granițelor lui Israel. Nu știau unii de alții și nici de rolul atât de important pe care aveau să îl joace în planul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a modelat pe fiecare cu mare grijă și prin mari încercări, ca apoi, să îi adune laolaltă încetul cu încetul și să facă din ei marea echipă a lui Israel, elita războinicilor lui Israel, cei care vor croi cărări drepte poporului în războaiele Domnului.

Lista vitejilor a ajuns și la credincioșii nou-testamentali. Ei nu mai sunt chemați să poarte războaie fizice și să îplinească în mod fizic judecata lui Dumnezeu pe pământ, dar sunt în continuare chemați să fie viteji. Domnul vrea să ridice viteji ai credinței în fiecare generație. Vitejia se va manifesta altfel. Astfel, un tânăr care decide să trăiască curat într-o lume a pornografiei și idolatriei sexuale, un tânăr care decide să studieze cu consecvență Cuvântul lui Dumnezeu într-o lume a superficialității și ignoranței, cineva care își păstrează credința cu prețul vieții sau refuză compromisul cu riscul de a-și pierde casa, toți aceștia sunt marii viteji ai Noului Legământ. Ești un asemenea viteaz? Când te uiți la trecutul tău spiritual te poți lăuda în Domnul cu acte mărețe de credință care au adus glorie Numelui Său? Nu poți ajunge însă un viteaz peste noapte. Credința crește încetul cu încetul, și când ea este pregătită, Domnul aduce în viața noastră contextul în care ea poate străluci. Uneori sunt contexte despre care ceilalți din jur nu știu prea multe, uneori sunt fapte făcute în ascuns, despre care nimeni nu va afla niciodată pe acest pământ. Dar credința a strălucit spre slava lui Dumnezeu cu mare putere chiar atunci în taină, în noaptea cea grea a ispitei, când am ales să nu cedăm ispitei ci să ne încredem în Domnul oricare ar fi prețul ce trebuie plătit. Un viteaz nu se teme de moarte. Cine învinge frica de moarte, poate stăpâni cu ușurință toate celelalte temeri. Vitejii lui David nu se temeau de moarte. Acest lucru le dădea curaj să se avânte în bătălie. Ei erau deplini conștienți de protecția lui Dumnezeu, și priveau ca Avraam de altă dată spre o patrie mai bună. Cel care vrea să facă acte de vitejie pe acest pământ trebuie să își piardă viața în această lume. De-abia apoi, va fi liber să trăiască pentru cealaltă lume.